

DE JAGER EN DE POLSDRAGER.

orgen!" zegt de jager, en hij steekt zijn groengemutst hoofd om 't hoekje van de deur der woning, waarin de boer en de boerin met acht à negen kinderen, twee knechts en een meid hun ochtendstuk zitten te gebruiken.

„Morgen, Arie!" roept de boer, terwijl de roggebroodskruimels die hem bij deze begroeting uit den vollen mond vallen, door den jachthond worden opgesnuffeld. „Rais opsteken?" — „Twaalf blaadjes!" zegt de jager, zich op de stalling neerzettende en een pijpje uit zijn pet krijgende, terwijl hij het geweer tusschen de beenen houdt, waarvan de boerin de oogen niet af kan houden. „'t Staat in de rust, moeder!" — „Nou ja, Arie! dat's goed, maar een mensch is er toch altijd schimpeljeuzig van!" zegt de goede moeder. — „Heb je der al gevangen, Arie?" vraagt de boer. De boeren noemen het *vangen*.

„Twee Krelisoom, twee; ik heb ze zoo lang bij Sijmen neergeleid."

„Nou,” merkt de vrouw aan, „ik denk dat Arie der al mennig ientje ehikt heit.”

„Ik wou ze wel reis bij mekaar zien,” zegt de jager. Jagers hebben altijd het heimwee naar een dal Josaphats van het door hen geschoten wild.

„Zie je der hier nog al?” vraagt hij verder.

„Ik bespeur ze zoo niet,” zegt Krelis, „maar hier me Piet, die ziet ze nog al dik.”

„Gistren avend,” zegt Piet, een opschietende knaap, de oudste van Krelisoom die met een wensch in de oogen den jager en de weitasch en het geweer beurtelings heeft aangekeken, „gistren avend ging er temet ien tusschen me bienen deur. Een dikke, hoor!”

„Mag de jongen reis mee loopen,” vraagt Arie aan Krelisoom.

„Nou ja,” antwoordt deze, „’t zel wel lukken.”

Piet verslikt zich haast aan de laatste korst van zijn roggebrood met kaas; een taaie sliet wordt uit den dorsch te voorschijn gehaald, en pols en polsdrager zijn geïmproviseerd.

Zoodanig is de wording van den polsdrager; maar nooit was een schepsel ter wereld dankbaarder voor zijn bestaan; geen begunstigde slaaf kleeft zijn meester getrouwer aan dan de polsdrager den jager. Hij verlaat zijn zijde niet. Hij springt den jager over alle slooten en klimt hem over honderd dijkjes na; hij wandelt met hem het jachtveld met vermoeiende ziegezagen af; hij staat als de hond staat; en appor-teert als de hond appor-teert. Als de jager spreekt, hangt hij aan zijn lippen, bezielde van het onbepaaldst geloof. En niet licht zijn de proe-ven waarop hij in dezen gesteld wordt. Geen grooter leugenaars dan schaatsenrijders en jagers, zegt men wel. Maar wat wondergeschie-denissen deze laatsten ook opdisschen: van zes hazen geschoten op één stuk, van twee watersnippen in één schot in den donker, van hazen die op één looper nog een gezicht ver weglieden, van andere die met uitgeschoten oogen tegen den hond insprongen, van hoenders die ronddraiden, neervielen, weer opvlogen, weer ronddraiden en nog reis neervielen, van arenden die op den hond gingen zitten en roerdampen die met den laadstok wegvlogen; de polsdrager trekt geen enkel dezer groote gebeurtenissen in twijfel; de jager in het algemeen is zijn orakel, zijn afgod; het valt hem niet in dat er mogelijkheid be-staan zou van eenige versiering, eenige vergrooting van ’s mans ver-

halen; en in het bijzonder houdt hij dien jager met wien hij op dat oogenblik jaagt, voor den grootsten van alle jagers, den Nimrod Nimrodorum. Ja zelfs indien er iets vergroot moet worden, hij is de eerste om den jager die moeite te besparen, wanneer hij hem al die verhalen, die hij zich van hem herinnert, nogmaals te binnen brengt, en zich nogmaals doet mededeelen. Schiet de jager raak, de polsdrager, schoon hij niets gezien heeft dan wat vuur en rook, heeft het haas driemaal over den bol zien buitelen; is het haas vrij, de polsdrager beweert dat hij er de wol bij vlokken heeft zien afstuiven. Gebeurt het een enkele maal; het gebeurt *nooit*, zweren jagers en polsdragers, maar het zou toch kunnen zijn; na een ongelukkige jacht, met sneeuw aan de lucht; tegen het sluiten;... dat er een haas.... *meegenomen* moet worden, die — op de grensscheiding van een privatieve jacht ligt; — enfin! om het hatelijke woord dan maar te zeggen, — die in ’t leger moet worden geschoten, ofschoon er dan ook strikt genomen een pols en een polsdrager is om hem te doen rijzen.... Poef! de lepels hebben zich niet boven het gras opgeheven — hij ligt al te trekken.

„Net toen hij oprees,” zegt de jager.

„Je was der gauw bij,” zegt de polsdrager; „hij was je haast te gauw of.”

„Een ander zou hem in ’t leger geschoten hebben!” zegt de jager.

„Dat loof ik er ook wel van,” zegt de polsdrager, „hij zou aars net het dijkje overewipt hebben toen ie ’t beet kreeg.”

De polsdrager zegt dit niet uit beleefdheid of uit laagheid, maar uit volle overtuiging.

„Een mooi haas,” zegt de jager, daar hij den armen drommel met een klap in den nek afmaakt. „Een mooie rammelaar.”

„Een mooie rammelaar,” echo’t de polsdrager.

„Ik zei et ’t je ommers wel, dat er op dit stuk een rijzen zou?” herinnert de jager.

„’t Is waar ook,” antwoordt de polsdrager, schoon de jager de woorden niet van zijn lippen heeft laten komen. „Je zag het vast an den hond?”

„Neen!” zeit de jager, die (let well!) nimmer des polsdragers vena-torische gissingen goedkeurt, „dat niet.”

„Had je ’em dan espeurd in ’t slik an den dam?”

„Ook niet!” herneemt de jager met groote wijsheid, „maar daar

was daareven ommers een voedster opgegaan.”

„Was dat een voedster, Arie! die je misschoot?”

„Misschoot?” vraagt de jager met verontwaardiging. „Hij had hagel genoeg. Je zelt em morgen wel vinden...”

En de polsdrager is den anderen dag op dat stuk, om den aan de gevolgen zijner wonden overledene te zoeken; en indien hij hem niet vindt, — stroopers moeten er vóór hem geweest zijn om hem weg te nemen; een wild dier hem hebben verscheurd; of medelijdende natuurgenooten zullen hem, daar zij hem vonden, wentelende in zijn zweet (d.i. bloed), op hun rug hebben weggedragen, tot dicht bij de naaste eendekooi, waar hij, onder bescherming van het kooirecht, den adem rustig heeft kunnen uitblazen aan het ruige kantje van een kille sloot, wèl overtuigd dat het hem niet aan hagel ontbroken heeft.

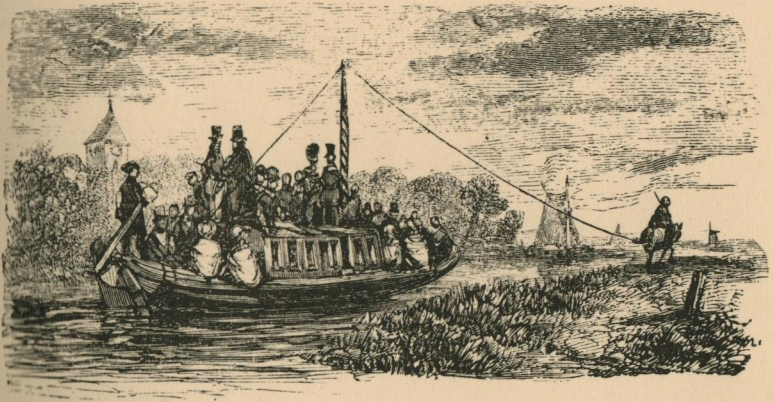
HILDEBRAND.

DE NEDERLANDEN

Karakterschetsen, kleederdrachten, houding
en voorkomen van verschillende standen

MET GRAVUREN VAN
HENRY BROWN

1936

N.V. UITGEVERS-MIJ „PARNASSUS”
AMSTERDAM

Dit boek is uitgegeven in 150 exemplaren.
 Het is verscheen in 1945 doch werd vroeger
 reeds en gedrukt in 1941. De uitgave
 werd door de Duitschers verboden omdat
 er eenige gedeelten van de Camera Obscura
 van Nicolaas Beets in zijn opgenomen,
 welk boek door de Duitschers verboden
 was wegens een anti-Duitsche villa-
 lieg, die hierin zeer schijnt voorte
 komen.

Het jaartal 1936 is „Camouflage“.
 De Duitschers hebben in 1941 het recht
 willen vereenigen doch dit is tijdig
 „aangehouden“. De natiezen der
 Leekening hebben zij echter kunnen
 aekedalen en deze werden vereen-
 ligd, waardoor werdrekken van deze
 oude Leekeninge weder uitgeplaten
 zijn. Gelukkig waren de afdrucken,
 die reedig waren van de bove-
 zensende 150 exemplaren gues
 en ook, „aangehouden“.

Rotterdam December 1945.

J. Harduiken.